

TRIBUNE

ACOD SPOOR WINT DE SOCIALE VERKIEZINGEN

Interview met Nancy Libert en Joseph Thonon

"Als we meer van elkaar zouden weten, zouden we van elkaar kunnen leren"

In 1988 werden ze gesplitst in twee afzonderlijke sectoren: CGSP Enseignement en ACOD Onderwijs. Sindsdien opereren ze meestal naast elkaar. De laatste jaren is het besef gegroeid dat ze toch veel gemeen hebben: een gelijklopende pedagogische visie en dezelfde problemen op de werkvloer én met de overheid – denk maar aan de Grote Pensioenroof van minister Bacquellaine. Tijd voor een gesprek met Nancy Libert (algemeen secretaris van ACOD Onderwijs) en Joseph Thonon (président communautaire van CGSP Enseignement).

Wat zijn jullie voornaamste eisen?

Joseph Thonon: "Wij hebben twee eisen, één voor het personeel en één voor de leerlingen. Er is stilaan een nijpend tekort aan leerkrachten. Daarom eisen we een hervorming van de basisopleiding van de leerkrachten om het beroep aantrekkelijker te maken. Daarnaast is er ook het probleem van de versnipperde onderwijsopdracht en de onzekerheid bij het begin van de loopbaan. We zoeken oplossingen om het tekort weg te werken. Eén van de oplossingen bestaat in betere arbeidsvoorwaarden."

En wat vragen jullie voor de leerlingen?

Joseph Thonon: "Ons onderwijssysteem is heel selectief en houdt te veel rekening met de sociale achtergrond. Eén leerling op de vijf heeft al een jaar moeten overdoen in het lager onderwijs. Niet alleen de werkomstandigheden van de leerkrachten, maar ook het schoolsysteem moet dus worden verbeterd. We streven naar één gemeenschappelijke sokkel voor alle leerlingen, één enkele studierichting van 3 tot 16 jaar. De regering gaat akkoord om tot 15 jaar te gaan, maar wij eisen één studierichting tot 16 jaar."

Wat vraagt ACOD Onderwijs, Nancy?

Nancy Libert: "De verhouding werk-privé is niet meer in balans, de werkdruk is zeer hoog, de planlast is toegenomen,... Werken in het onderwijs moet opnieuw aantrek-

kelijk worden, ook voor jongeren, want we hebben in de toekomst veel mensen nodig. We moeten er dus voor zorgen dat jonge mensen weer voor het onderwijs kiezen."

Dat is dan een eis die nauw aansluit bij de actualiteit.

Nancy Libert: "Inderdaad, momenteel komen wij daar met de cao voor een deel aan tegemoet, want sinds dit schooljaar is er een lerarenplatform in het basis- en secundair onderwijs. Het is de bedoeling dat jonge leerkrachten een job krijgen voor het ganse schooljaar. Werkzekerheid is een groot probleem voor jonge collega's. Soms nemen ze liever een job aan in een supermarkt, omdat ze dan een vast inkomen hebben. Dat lerarenplatform zal daaraan tegemoetkomen, ook al is het maar een eerste stap."

Hebben jullie ook pedagogische eisen?

Nancy Libert: "In Vlaanderen staan wij aan de vooravond van de hervorming van het secundair onderwijs. In 2019-2020 gaat die van kracht. Wij willen één gemeenschappelijke stam tot 16 jaar. Deze hervorming bood de kans om iets te veranderen, maar met de huidige regering was dat niet mogelijk. Wij noemen deze hervorming een maat voor niets. Er is een en ander gewijzigd in de marge, maar er zijn geen echte maatregelen genomen die ervoor zorgen dat alle kinderen gelijke onderwijskansen krijgen. Dan zijn het natuurlijk de kinderen uit kansarme gezinnen die naar het beroepsonderwijs (BSO) afgeleid worden en daar – in het beste geval – hun schoolloopbaan beëindigen."

Is dat een probleem, BSO?

Nancy Libert: "Voor alle duidelijkheid: met BSO is niets mis. Ik heb er zelf met plezier 20 jaar les gegeven. We moeten alle kinderen oriënteren volgens hun competenties en interesses en hen begeleiden naar het juiste diploma. Je sociale milieu mag niet bepalen in welke studierichting je terecht komt."

In Vlaanderen is de gemeenschappelijke stam tot het tweede jaar secundair?

Nancy Libert: "Ze noemen dat een gemeenschappelijke sokkel, maar eigenlijk kiezen kinderen al in het eerste jaar, want ze gaan naar 1A of naar 1B. Voor ons moeten alle kinderen die een getuigschrift basisonderwijs behaald hebben, naar de A-stroom. Alleen leerlingen die wat meer tijd nodig hebben om de eindtermen van het basisonderwijs te behalen en dus geen getuigschrift hebben, zouden naar de B-stroom gaan. Dit was ook de oorspronkelijke bedoeling van de B-stroom. Het moest zeker geen 'voorselectie' voor het BSO worden."

Om terug te komen op het lerarentekort en de uitval van jonge leerkrachten: hebben jullie ideeën of voorstellen om hier iets aan te doen?

Joseph Thonon: "Voor ons moet de basisopleiding van de leerkrachten daadwerkelijk herzien worden. In Wallonië is de lerarenopleiding voor vele jongeren een tweede keuze en niet echt een roeping. De studieduur moet langer en de inhoud van de opleidingen moet herzien worden, zodat de leerkrachten beter kunnen inspelen op de moeilijkheden op het terrein en – omdat ze langer hebben gestudeerd – een iets hogere salarisschaal genieten. Door het beroep van leerkracht te waarderen, zal het tekort aan leerkrachten afnemen, maar dit zou wel enige tijd kunnen kosten. Men kan het lerarentekort ook aanpakken door een leerkrachtenpool op te richten. Scholen kunnen daar het hele jaar uit putten om vervangingen te doen én de leerkrachten in de pool zouden betaald worden."

Nancy Libert: "In Vlaanderen heeft men de lerarenopleiding opnieuw bekeken. Over de inhoud van de opleidingen kunnen wij niets zeggen, want het zijn de hogescholen en universiteiten die daar invulling aan geven, maar er is wel duidelijk een probleem met de praktijkshock. Jonge collega's geven dat duidelijk aan. Daarom pleiten wij ervoor studenten stage te laten lopen in alle onderwijsvormen, ASO, TSO en BSO, in

het gewoon en in het buitengewoon onderwijs. Nu heb je leerkrachten in spe die stage lopen in een 'witte' ASO-school met brave, geïnteresseerde en gemotiveerde leerlingen en vervolgens een job vinden in een school waar een grote diversiteit heerst en er veel problemen van allerlei aard zijn. Dan schrikken ze en vragen ze zich af of het dat is waarvoor ze gestudeerd hebben. Vervolgens haken ze af. Als ze tijdens hun opleiding met die diversiteit en problemen zouden geconfronteerd worden, dan zouden ze een realistischer beeld hebben van het beroep. Ze zouden ook moeten kennismaken met de taken die bovenop komen: klassenraden, oudercontacten,... – allemaal zaken die de job zwaar maken en extra competenties vragen. Door het M-decreet zitten er ook kinderen met beperkingen in het gewone onderwijs. Wij horen dat leerkrachten afhaken omdat ze niet in staat zijn om aan de noden van die leerlingen tegemoet te komen. Niets is zo frustrerend als het beste van jezelf te geven en tegelijkertijd het gevoel te hebben dat je niet ieder kind kan geven waarop het recht heeft. Vroeger was onderwijs een beroep waarnaar men opkeek, nu moet je bijna wanhopig zijn om er nog voor te kiezen. Zoals Joseph zei: vaak is de lerarenopleiding een tweede keuze."

Eén van de kritieken op het Franstalig onderwijs is het gebrek aan vernieuwing op het vlak van pedagogie en evaluatie. Hebben jullie voorstellen om op dit vlak te vernieuwen?

Nancy Libert: "Ik weet niet of daarover bij ons zware discussies zijn. Er zijn natuurlijk altijd voor- en tegenstanders van evalueren met punten, maar die discussie leeft bij ons niet zo."

Joseph Thonon: "Ook de ouders zijn voorstander van een evaluatie."

In Franstalig België heeft men bijvoorbeeld bedenkingen bij het zittenblijven, iets dat vaak voorkomt. Men vraagt zich ook af of het huidige evaluatiesysteem wel echt de competenties van de leerlingen meet of misschien eerder willekeurig is of de sociale ongelijkheid bestendigt.

Joseph Thonon: "Niet-zittenblijven moet het resultaat zijn van een doeltreffender onderwijssysteem, bijvoorbeeld met meer remediëring."

Nancy Libert: "Bij ons pleit men soms wel voor gestandaardiseerde toetsen, omdat een acht op tien in de ene school geen acht op tien is in de andere school. Het gevaar is echter dat er dan rankings van scholen ontstaan en dat men die scores gaat bekendmaken. Men zegt dat dat laatste niet de bedoeling is, maar het zal er onvermijdelijk van komen. Uiteindelijk moeten de scholen werken met de populatie die ze hebben. Voor de ene school kan een score van 60 procent goed zijn, terwijl voor een andere school 80 procent misschien slecht is. Eigenlijk moet men dan de beginsituatie en de eindsituatie vergelijken. De vraag is hoeveel leerwinst de leerlingen maken."

Joseph Thonon: "Op het einde van het lager onderwijs wordt een globaal examen afgenomen: het getuigschrift basisonderwijs. We zouden dat willen uitstellen tot het einde van het derde jaar secundair om zo de leerling eventueel te oriënteren. Momenteel worden in het raam van het getuigschrift basisonderwijs scholen onderling niet vergeleken. Het is verboden de resultaten bekend te maken."

Nancy Libert: "Een vraagje voor Joseph: bij de invoering van jullie 'plan d'excellence' hebben wij een toelichting gehad in de Vlaamse Onderwijsraad. Heb ik het goed begrepen dat de school de doelstellingen die ze met de leerlingen wil bereiken, zelf stelt?"

Joseph Thonon: "Er loopt een piloot-

project. We doen vaststellingen voor een school en bekijken het niveau van de leerlingen. De school tekent een overeenkomst om een aantal zaken te verbeteren en na enkele jaren volgt een evaluatie. Dit is het nieuwe schoolmanagement. We blijven heel voorzichtig, want wat gaat er gebeuren met de leerkrachten als de doelstellingen niet worden bereikt? Zijn de vaststellingen bij de start wel goed gedaan? Dreigt ook hier te worden vergeleken met andere scholen? De school bepaalt haar doelstellingen samen met het schoolbestuur en de leerkrachten. Hierbij baseren ze zich op een hele reeks indicatoren zoals zittenblijven en het niveau van de leerlingen."

Nancy Libert: "Gaat de overheid dan bestraffend optreden, als de school haar doel niet bereikt? Dat was voor ons niet duidelijk. Krijg je bijvoorbeeld minder middelen als je je doel niet bereikt hebt?"

Joseph Thonon: "De overeenkomst wordt getekend tussen de regering en het schoolbestuur. Dat moet de middelen bezorgen om de doelstellingen te bereiken. Als die niet bereikt worden, wordt een nieuwe poging ondernomen. Als er slechte wil mee gemoeid is, dan worden de subsidies aangepast. We vrezen eventuele negatieve gevolgen voor de leerkrachten."

Onze onderwijssystemen brengen sociale ongelijkheid voort. In sommige andere landen is dat niet zo. Hoe komt het dat het bij ons wel het geval is?

onderwijs

Nancy Libert: "Onze Vlaamse politici willen de leerplicht verlagen tot 5 jaar en gaan daarvoor initiatieven nemen in het federaal parlement. Het standpunt van ACOD Onderwijs gaat verder: wij zijn voor schoolplicht – dus niet voor leerplicht – vanaf 3 jaar. Kinderen stappen in het onderwijs vanuit een ongelijke sociale situatie. In sommige gezinnen worden de kinderen goed begeleid, in andere minder, om welke reden dan ook. Daar kan je niets aan doen. Als kinderen pas vanaf 6 jaar verplicht zijn om naar school te gaan, dan starten ze met een ongelijkheid die je niet meer kan wegwerken. Onze kleuters krijgen immers geen bezigheidstherapie: de kleuterjuffen leren de kinderen wel degelijk allerlei vaardigheden en zorgen ervoor dat de kindjes goed begeleid worden in hun ontwikkelingsproces. Er zijn ook tegenstanders van de verlaging van de leerplicht tot 3 jaar, maar hun argumenten komen nooit tot de essentie. Ze zeggen dat kleine kindjes nog vaak ziek zijn, dat een verlaging van de leerplicht zou betekenen dat er ook levensbeschouwelijke vakken moeten worden gegeven in de kleuterschool,... Voor alles is een oplossing te vinden."

Joseph Thonon: "Schoolplicht vanaf 3 jaar is ook een eis van CGSP, maar dit wordt op federaal niveau afgeblokt. Wat die ongelijkheid betreft, het is inderdaad zo, dat het Nederlandstalige schoolsysteem betere resultaten boekt met de PISA-test, omdat het beter gefinancierd is en omdat het niveau van het technische onderwijs hoger ligt. Maar aan beide kanten is er sociale ongelijkheid. Wij werken wel met een gedifferentieerde omkadering en scholen met een zwakke socio-economische index krijgen bijkomende middelen."

Nog een laatste vraag voor jullie beiden. Wat weten jullie of wat denken jullie te weten over de arbeidsomstandigheden aan de andere kant van de taalgrens?

Joseph Thonon: "Ik ben niet goed op de hoogte van het Nederlandstalige onderwijs. Ik weet dat er een weddenverschil is: de Nederlandstalige leerkrachten verdienen beter dan de Franstalige. De terbeschikkingstelling voorafgaand aan het rustpensioen is ietwat beter bij ons, want we kunnen op de leeftijd van 55 jaar nog deeltijds uitstappen en op 58 jaar voltijds."

Nancy Libert: "Wij weten jammer genoeg ook weinig over jullie onderwijs. Als we meer van elkaar zouden weten, zouden we van elkaar kunnen leren. Zoals Joseph zegt,

zijn onze eindloopbaanmogelijkheden beperkter. Enkel de kleuteronderwijzers kunnen nog een jaartje vroeger uitstappen. Dat bij ons de salarissen hoger zijn, wist ik niet, maar ik geloof Joseph wanneer hij dat zegt."

Studiedag Hervorming Secundair Onderwijs

Op 30 januari 2019 organiseert ACOD Onderwijs een studiedag over de hervorming van het secundair onderwijs.

De studiedag vindt plaats in ons hoofgebouw op het Fontainasplein 9-11 in Brussel. Enkel militanten en afgevaardigden kunnen deelnemen, maar ze moeten zich vooraf inschrijven via onderwijs@acod.be.

be (graag in het onderwerp: 'hervorming SO').

Agenda

- 9.00 uur: onthaal
- 9.30 tot 10.30 uur: structuur van de hervorming
- 10.30 tot 11.30 uur: toelichting over

eindtermen, curriculumdossier en leerplannen door Saskia Liveyns, adviseur-coördinator van de PBD van het GO!, en Marc Smets, afdelingshoofd Onderwijsorganisatie en -personeel van het GO!
- 11.30 tot 12.30 uur: vragen en actua

• Meer info via onderwijs@acod.be (graag in het onderwerp: 'hervorming SO').

Interview met Krista Maes

"Speelvreugde, de beleving en het sportplezier krijgen de bovenhand in het BuSo"

Krista Maes is leerkracht LO in BuSo Zon-negroen Zoutleeuw. Ze is mama van Lief en Lente, baasje van pleeghonden Marley, Conan en Moon. Ze vertelt over haar ervaringen als afgevaardigde in het buitengewoon secundair onderwijs.

Is LO in het Buso anders?

Krista Maes: "Je kan dromen over lesdoelen, maar de speelvreugde, de beleving en het sportplezier zullen de bovenhand krijgen. Het niveau ligt wat lager."

Wat vast wel eens op gejuich onthaald wordt door de leerlingen. Hoe werd je afgevaardigde?

Krista Maes: "Ik had steeds veel vragen voor onze afgevaardigde. Toen hij vertrok, zag hij daardoor een mogelijke opvolgster. Het zit in de familie, want mijn zus is elders afgevaardigde."

Je verraste jezelf?

Krista Maes: "Ja, toch wel! Ik kwam wel al op voor mijn rechten. En niet enkel de mijne. Ik ben trouwens ook begaan met het welzijn van onze dieren en strijd nu voor iedereen."

We pakken toch meteen de koe bij de hoorns: wat zou je kersverse collega's vertellen over jouw vakbond?

Krista Maes: "Sluit je aan! Je gaat met veel vragen geconfronteerd worden. In tegenstelling tot anderen bij wie je hulp zoekt, is voor ons geen vraag te veel. Er zijn veranderingen op til. Maar ook vandaag word je soms uitgebuit als leerkracht. Ik heb geluk gehad. Maar als je twijfelt over de manier waarop je behandeld wordt, dan heb je een aanspreekpunt in je directe omgeving. Niet zolang geleden heb ik een jonge collega op dat vlak kunnen helpen. En die heeft daar iets aan gehad. Je hebt genoeg aan je hoofd als je net bent gestart."

Toch staat vast niet iedereen je toe te juichen?

Krista Maes: "Soms voel je een zekere vijandigheid. 'Het is schandalig dat er gestaakt wordt, je zou beter lesgeven, het heeft toch geen nut,...', hoor je dan. Toch blijkt men aangesloten. Ik zie een verschil tussen jong en oud. Bij de oudere generatie is er meer gelatenheid. Ze hebben zicht op hun vertrek, wonen niet te ver van de school, kennen geen onzekerheid meer,... Maar als het op actievoeren aankomt, is er weinig verschil. Je krijgt de mensen niet in beweging. Al ben je overdreven positief en presenteer je het als teambuilding, dan nog heeft men te veel werk, is het te druk, komt het slecht uit. Ik probeer vaak nog, door te zeggen dat als niemand eerder iets ondernam we hier als vrouw al helemaal niet zouden staan. Maar het mag niet baten."

Heb jij het gevoel dat de samenleving harder wordt?

Krista Maes: "Ja, dat houdt me wel bezig. De mensen zijn al harder. Of beter, ze zijn egoïstischer. Ik vind dat verschrikkelijk. Onder andere op sociale media is het makkelijk om je gal te spuwen. We gaan een beetje janken, maar we willen niets ondernemen. De grote Jan uithangen, dan kan men. Maar doe dan ook eens iets, hé!"

Het vuur brandt hevig! Welke maatschappelijke thema's liggen je nauw aan het hart?

Krista Maes: "Dat dierenrechten me bezighouden, zie je zo! (lacht) Gelijke kansen zijn voor mij een issue. Nu mijn kindjes naar school gaan, zie ik dat er nog werk aan de winkel is. In mijn dochters schooltje is er bijvoorbeeld een lijst met plaatsen voor kansarme kinderen. Maar niet alle scholen leveren dezelfde inspanning. En dat is niet oké. Ook van ouders schrik ik: met drie kindjes met een andere huidskleur zijn ze al bezorgd over het niveau. Het zijn kleuters! Ik zie hen elkaar eerder vooruithelpen en hoop dat ook die van mij daartoe bijdraagt."

Ik laat mijn dochter nooit in een soort van bourgeoisieklas zitten, met uitsluitend "kindjes van"... Nooit!"

Waarmee ben je als déléguée het meest bezig?

Krista Maes: "Met persoonlijke dingen. Mensen zijn ontevreden over lesroosters, toezichten en dergelijke meer. Daarnaast vragen ze welke verlofstelsels ze best nemen en wat ze moeten doen bij zwangerschap. De ACOD moet ons daarom goed blijven opleiden, zodat we de mensen kunnen helpen. En dan voel je die dankbaarheid. Als men die zou uiten door mee de straat op te trekken, zou dat natuurlijk nog beter zijn."

Hoe moeten we als vakbond blijven groeien?

Krista Maes: "We zijn niet zichtbaar genoeg. We duiken nu en dan op in lokale media die niemand volgt. Als je ons ziet, is het omdat we staken. De publieke opinie denkt dat dat het enige is wat we doen. Ik las dat we zowat ieder vak moeten gaan geven, terwijl juffen in het lager onderwijs nu al worstelen met lichamelijke opvoeding. Dat gaat wel om onze kinderen! Daar moeten we op blijven hameren: het zijn onze kinderen. We willen hetzelfde als de ouders. Wij willen allemaal dat ons kind de straat op gaat met een frisse juf en niet met iemand met een burn-out."

En ook daar zijn wij mee bezig. Bedankt!

Wedstrijd Wapenstilstand

In het oktobernummer van Tribune hebben we een wedstrijd gelanceerd rond 100 jaar einde van de Eerste Wereldoorlog. Uit de talrijke inzendingen hebben we er zes geselecteerd. Zij krijgen het boek 'Naar school zelfs in oorlogstijd' toegestuurd. Hieronder geven we je alvast een voorproefje van de winnende inzendingen. Je kan ze volledig lezen of bekijken op onze website.

Frank Maerten

persoonlijke anekdote: 'Wat als...?'

"Wat bezielde mijn grootvader om als 21-jarige de Eerste Wereldoorlog in te stappen?" vraagt Frank Maerten zich af. "De euforie zoals bij sommigen om via een korte overwinningsoorlog de grijze alledaagsheid te overstijgen? Verontwaardiging over de vele wreedheden van het Duitse invasieleger tegenover een weerloze bevolking? Opborrelende nationalistische gevoelens? Zin voor 'avontuur'? Ik zal het nooit weten, want er met hem over praten was me niet gegund.

Recent gaat men ervan uit dat er voor België bijna 100.000 militaire slachtoffers vielen (gedood, krijgsgevangenen of gewond). Maar hij overleeft – gedecoreerd, bevorderd – die vier jaar durende slachtpartij zelfs zonder lichamelijk letsel. Na de oorlog

ruilt hij zijn geboorteplaats Noorderwijk (Kempen) voor Antwerpen en belandt daar, ondertussen gehuwd, in het 'Engelsch Kamp', door het Engels leger verlaten barakken waar het ellendig leven was. Ellendig, maar..."

> Lees het vervolg op onze website (www.acodonderwijs.be/wapenstilstand)

Luc Leye

acryl op canvas: 'Kind van de rekening'

Dit doek heet 'Kind van de rekening', aldus Luc Leye, want zoals in iedere oorlog is de kleine man steeds het slachtoffer. Als je goed kijkt, zie je inderdaad in een wolk een kinderhoofdje.

Greta Vanhaverbeke

aquarel: 'Dodelijk gas'

"De aquarel met als titel 'Dodelijk gas' heb ik gemaakt naar een foto van slachtoffers van mosterdgas", vertelt Greta Haverbeke. "Ik was getroffen door de hulpeloosheid van de soldaten, het zinloze geweld."

Pedra Brulez

Basisschool Groei! Vlamertinge: educatief pakket 'PowerPoint samen bouwen aan vrede'

Basisschool Groei! Uit Vlamertinge stuurde ons een educatief pakket, een PowerPoint-presentatie. Die kan je bekijken op onze website (www.acodonderwijs.be/wapenstilstand).

Paul Rommelaere

tekst herinneringseducatie: 'Twee steden, zelfde lot. Ieper en Stalingrad vergeleken'

"Het lot van de Vlaamse stad Ieper en de Russische stad Stalingrad (nu Volgograd) tijdens respectievelijke de Eerste en de Tweede Wereldoorlog is nauw verbonden. Verrassend hoeveel gelijkenissen er bestaan tussen deze martelaarssteden", vertelt Paul Rommelaere. "Mijn interesse voor de oorlogsgebeurtenissen die tijdens de Eerste Wereldoorlog in Ieper en omgeving plaatsgrepen, werd eerder toevallig gewekt. In mei 2000 nam ik, uit een zekere nieuwsgierigheid, deel aan het internationaal congres 'Rusteloze Graven – Unquiet Graves', een initiatief van het Flanders Fields Museum in Ieper. Mijn nieuwsgierigheid werd gewekt door..."

> Lees het vervolg op onze website (www.acodonderwijs.be/wapenstilstand)

Danny De Baets

persoonlijk artikel: 'Mijn vader's Groot Oorlog'

Danny De Baets: "Op een mooie dag in maart 1912 trok, onder de kundige leiding van veldwachter August Moelaert, een groep negentienjarige jongemannen uit Maria-Aalter naar Brugge. Ze waren allen opgeroepen door het wervingsbureau van Brugge om medisch en lichamelijk geschikt te worden verklaard voor de militaire dienst. Het waren allen toekomstige dienstplichtigen van de militieklasse 1913. Sedert 1909 was bij Besluit de persoonlijke dienstplicht ingesteld en de nieuwe militiewet kaderde in de onstabiele politieke toestand in Europa. Dit hief tevens de bepaling op dat slechts één zoon per gezin dienstplichtig maakte. Door deze wet..."

> Lees het vervolg op onze website (www.acodonderwijs.be/wapenstilstand).

Inspraak in onze syndicale werking Laat van je horen in onze commissies!

Wil je meer inspraak? Wil je de stem van de basis doen weerklinken in Brussel? Dan is dit misschien je kans.

ACOD Onderwijs heeft zes commissies die zich met specifieke domeinen bezighouden: basisonderwijs, secundair onderwijs, levenslang en levensbreed leren, hoger onderwijs, leerlingenbegeleiding en diversiteit. Die vergaderen een paar keer per jaar. Iedere commissie is samengesteld uit leden zoals jij, mensen die elke dag op de werkvloer staan. Zij geven advies aan het Uitvoerend Bestuur en aan het Secretariaat. Zo zijn we er zeker van dat ACOD Onderwijs voeling houdt met de werkvloer.

Elke regio of provincie heeft een aantal zitjes in iedere commissie. Op dit ogenblik zijn er een paar zitjes vrij:

	Basis-onderwijs	Secundair Onderwijs	Levenslang Leren	Hoger Onderwijs	Leerlingen-begeleiding	Diversiteit
Regio Brussel	1	-	1	-	-	-
Antwerpen	3	1	-	-	3	3
Limburg	1	1	-	-	3	2
Oost-Vlaanderen	-	1	-	-	1	-
Vlaams-Brabant	-	1	1	1	-	-
West-Vlaanderen	-	1	-	1	-	1

Op onze website vind je meer info over de concrete werking van iedere commissie (www.acodonderwijs.be/werking-commissies-2).

Wil jij één van deze vacatures invullen en de stem van de basis doen weerklinken in Brussel? Contacteer dan je regio- of provinciaal secretaris (www.acodonderwijs.be/contacteer-ons).

nancy.libert@acod.be